

Hristos Cel înviat – Lumina și Învierea noastră

Scrisoare Pastorală de Sfintele Paști

Iubitului cler, cuviosului cin monahal și poporului lui Dumnezeu din întreg cuprinsul Arhiepiscopiei Tomisului, har, pace și bucurie, iar de la noi, arhierească binecuvântare

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Adevărată este bucuria întregii lumi și a universului întreg pentru Sfânta Noapte de Înviere. Dumnezeu-Om, Cel mai blând și mai bun dintre toți, a suferit moarte de bună voie pentru noi, iar după trei zile, „*a nimicit durerile morții*”¹ și a înviat cu slavă pentru a purta umanitatea Sa la cerurile iubirii lui Dumnezeu.

Hristos Mântuitorul este acum și aici, dar și pretutindeni, mereu prezent în inimile noastre, luminând din această noapte cu Jertfa și Învierea Sa, pe Sfintele Altare ale bisericilor din Lumina pe care El a trimis-o din cer la mormântul Său.

Dacă Hristos Cel înviat este Lumina lumii venită din cetatea Sionului ceresc, constatăm cu uimire și cu bucurie că și Ierusalimul rămâne cetatea cea pământească a Sionului, unde Patriarhul Ierusalimului primește, ca prin fulger, în Sâmbăta cea Mare, Lumina cea nematerială, sfântă și veșnică, în care S-a îmbrăcat Hristos prin Înviere. Razele acestei lumini ajung în toate bisericile ortodoxe, ca toți să devenim fii ai Luminii și să clădim biserica sufletului nostru, prin fapte bune. Așadar, este cea mai sfântă noapte de pe pământ, din cer și din istorie. Este noaptea în care omenirea, împovărată de durerea și întunericul morții, primește darul Luminii veșnice a lui Hristos, din iubirea veșnică a Tatălui și a lui Hristos Însuși, care-i înveșnicește în bine pe toți cei care o primesc. Dar

¹ Rugăciunea Sfintei Jertfe, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare, Liturghier.

acea lumină lină, harică, venită din haina de lumină a lui Hristos Cel Înviat și preaslăvit de-a dreapta Tatălui în ceruri, fiind mai presus de fire și de puterea noastră de percepere, în condiția vieții trecătoare și a trupului muritor, iată, a devenit lumină materială și făcliile pe care le-am aprins sunt prelungiri, pentru fiecare dintre noi, ca mărturisire a Învierii din morți a Dumnezeuului nostru și a învierii noastre.

Noi, oamenii, suntem icoana lui Dumnezeu. Precum Dumnezeu, prin comuniunea celor trei Persoane, este iubire desăvârșită și lumină întreită, tot așa familia, care are tată, mamă și fii, trebuie să fie o comuniune luminată și întărită neconținut de iubirea și harul Sfintei Treimi, revărsate acum prin Fiul coborât din cer și întrupat, răstignit, îngropat și înviat, Cel ce ne ridică și ne susține în comuniunea Sfintei Treimi pentru veșnicie.

Iubiți fii duhovnicești,

Învierea Mântuitorului nostru este dovada că trupul omenesc a fost răscumpărat din robia morții, este temeiul credinței noastre în nimicirea morții, este proba fără de îndoială că viața noastră este cuprinsă în viața lui Hristos, care rămâne așa până la sfârșitul veacurilor și noi cu El.

Întreaga istorie a omenirii este pecetluită cu acest adevăr că omul trăiește veșnic în Dumnezeu. Învierea cu Trupul a lui Hristos este temeiul iubirii răscumpărătoare pentru om din partea lui Dumnezeu.

Aceasta implică însă și din partea noastră, a oamenilor, un răspuns iubitor pe măsură. Se cuvine să-L iubim pe Hristos în așa măsură încât și noi să ne dăm viața din iubire pentru El, împlinindu-i porunca „*de mă iubiți, păziți poruncile Mele*” (Ioan 14, 14). Iar această poruncă supremă este dată Apostolilor, de a duce totdeauna și pretutindeni Lumina Învierii în inimile oamenilor până la marginile pământului. De această bucurie s-au învrednicit înaintașii noștri, căci în Dobrogea apostolică a fost adusă de Cel Întâi Chemat, Sfântul Apostol Andrei.

Aici a răsărit pentru prima dată lumina Învierii lui Hristos. Aici s-a aprins flacăra credinței, căci cel trimis la strămoșii noștri, însetați de adevăr și de viață, au primit lumină cerească cu care s-au îmbrăcat și s-au hrănit.

Prin Hristos Cel înviat omul trăiește veșnic în Dumnezeu, încât nici diavolul care a semănat moartea, nici stihiiile acestei lumi nu mai pot stinge Lumina cea veșnică aprinsă în întunericul acestui veac: Învierea Domnului nostru.

Referitor la Înviere, Sfântul Părinte Ioan Gură de Aur rostește răspicat să nu fim nepăsători și nerecunoscători față de binefacerile pe care le-am luat prin Învierea Domnului, căci, acum, trebuie să avem mai mare grijă pentru suflet, ca nu cumva trupul întărindu-se peste suflet, să-l facă mai neputincios. Astfel, nu cumva purtând grijă pentru rob, adică de trup, să ne lenevim în a avea grijă de stăpân, adică de suflet. Nevoința noastră duhovnicească trebuie să rămână în lucrare pentru toată viața.

Ziua Învierii este, cu adevărat, momentul crucial al omenirii, în care toate sărbătorile se îndreaptă către o țintă. Ținta aceasta este Hristos, ridicat cu Trupul de-a dreapta Tatălui în demnitatea cea mai înaltă, aceea de făptură nouă, îndumnezeind firea Sa omenească, care este și a noastră.

Învierea este rădăcina nestrucăciunii. Prin Înviere, firea omenească și-a dobândit curăția și puterea de a se împotrivi păcatului. Această stare s-a transmis de la Hristos tuturor celor ce-L urmează pe El. Numai Iisus Cel răstignit și înviat, spune Sfântul Sofronie al Ierusalimului, poate să ne aducă Tatălui ca jertfă, pe noi cei răscumpărați prin moartea și Învierea Sa, și să schimbe modul nostru de viață după modul lucrării Lui, care săvârșește cele omenești într-un mod nou și minunat.

Prin Înviere, Hristos îmbină în Sine starea Celui jertfit cu a Celui împlinit de viața dumnezeiască, deplin manifestată în umanitate. Noi purtăm totdeauna în trup moartea lui Iisus ca și viața Lui să se arate în trupurile noastre, ne spune Sfântul Apostol Pavel, „*căci pururea noi cei vii suntem dați spre moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor*” (II Corinteni 4, 10-11).

Iubiți credincioși,

Nici o sărbătoare bisericească nu influențează cu atâta intensitate sufletul omului ca cea a Învierii. Sfințenia acestei sărbători este prelungire din sfințenia Celui coborât din cer, pătimitor, răstignit, omorât, dar și înviat. De aceea, lumânările ce se aprind peste tot, arată că Lumina vine din cer pe pământ și unde este Lumină întunericul se risipește. Cuvintele de biruință ale Învierii lui

Hristos pătrund în inimile celor prezenți și topesc întunericul și îndoiala, „*precum se topește ceara de la fața focului*”. Păcătoșii pier de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii se veselesc. Hristos ne-a ridicat la cele cerești și ne-a redat demnitatea care rămâne în veci.

Învierea lui Hristos rămâne un fapt unic, ce nu se repetă, dar care creează o permanentă bucurie a Bisericii și a credincioșilor. Ea este nu doar o revenire la viața de dinainte de păcat a omenirii, ci este o înnoire desăvârșită a oamenilor, care, prin prezența luminii harului și a lui Hristos Însuși în viața lor, devin ei înșiși ca niște îngeri de lumină ai Împărăției cerurilor. Viața noastră, a oamenilor răscumparați și ridicați prin Învierea lui Hristos, devine o realitate de netăgăduit, suntem făpturi noi, căci Însuși Hristos locuiește în noi și noi în El. Această lucrare se împlinește însă în Biserică, unde noi devenim biserici vii, purtând în trupurile și în sufletele noastre arvuna Învierii.

Învierea ne aduce împlinirea persoanei noastre și, totodată, relația de comuniune neîncetată cu Cel ce rămâne Viața și Învierea noastră. Noi am suferit o îndoită moarte, căci Adam a murit și cu trupul, și cu sufletul; a murit „*și cu firea, și cu păcatul,*” spune Sfântul Ioan Gură de Aur. De aceea, Învierea ne aduce ridicarea sufletelor din moarte, adică din despărțirea de Dumnezeu, și, în același timp, înnoirea trupurilor. Pentru Hristos, este o singură moarte și o singură înviere. El moare doar cu Trupul și înviază doar cu Trupul. Pentru noi, oamenii, există o dublă înviere: aceea a ridicării sufletului din păcat, ceea ce înseamnă o înviere spirituală, și a trupului din moartea cea stricăcioasă întru starea cea nestricăcioasă și veșnic nemuritoare.

Dreptmăritori creștini,

Ca urmași ai ucenicilor Sfântului Apostol Andrei, noi trebuie să simțim fiorul acesta al Luminii Învierii venită pe mare, cum a fost adusă odinioară de Sfântul Apostol Andrei, ca o mare binecuvântare, care ne copleșește pe toți . Așa cum marea pare nesfârșită, cu valurile ei mai line sau mai învolburate, așa este viața noastră. Precum marea rămâne statornică, deși valurile parcă vor să o scoată din matca ei, așa să rămână și viața noastră. Deși ispitele, necazurile sau strâmtorările vor să ne scoată din matca vieții în Hristos, prin lumina Învierii trebuie să rămânem statornici în legătura cu Hristos. Astfel, această lumină ne unește cu Hristos, și prin Hristos cu Tatăl și cu Duhul Sfânt.

Să răspândim fiecare dintre noi lumina primită, împrejurul nostru. Să ne oferim unul altuia lumina prin credință, prin nădejde, prin dragoste, prin statornicie, prin rugăciune, prin curăție, prin adevăr și prin biruință necontenită asupra răului.

Hristos a înviat ca și noi să rămânem cu viața noastră întru El. Prin Înviere, Lumina Sa se sălășluiește în noi și noi în El, și împreună avem împărtășire către Tatăl Cel ceresc, căci prin Lumina învierii Sale, cu care a preaslăvit firea noastră omenească, viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Având și anul acesta bucuria ca din pământul apostolic al Dobrogei să vă îmbrățișez pe toți păstoriții mei, vă doresc ca sfintele sărbători de Paști să vă găsească cu sufletul aprins de credință, curățiți de păcate și doritori ca Lumina lui Hristos să vă îmbrace sufletul, ca să rămâneți fii ai Luminii, fii ai Învierii, fii ai păcii și ai dragostei.

Al vostru Arhipăstor,
pentru tot binele doritor
și către Hristos Cel înviat rugător,

† TEODOSIE

ARHIEPISCOPUL TOMISULUI